

ning. Jeg troer, at om der end kan lægges stor Vægt paa den skriftlige Instrux, som skal overrække Lighnsmændene, saa vil det dog ogsaa have sin store Betydning, at han, før han begynder sin Virksomhed, kommer til at staae ligesoverfor en saglyndig Mand, som Ansigt til Ansigt med ham mundtlig lægger ham paa Hjerte, hvilken alvorlig og vigtig Gjerning han har paataget sig at udføre, at den Lørdøses med Samvittighedsfuldhed, og at det er en meget alvorlig Sag at forebygge Etkindendes Fejlsretelse. Det foretrækker mig derfor, at det nævnte Endringsforslag bør vedtages. — Endnu skal jeg med Hensyn til § 3 bemærke, at hvis Lighnsmændene vel vilde være en tvungen Sag, saa kunde det nok tænkes, at man paa enkelte Steder kunde falde paa at anvende Dverdragelsen af dette Hverv som en Chicane mod Mænd, som ikke vare vel ansete i Communen. Man kunde navnlig tænke sig, forjaavidt Mænd af de høiere Classer i Samfundet ikke maatte have nogen Lyst til at være Lighnsmænd, at da Communens Behoere, dersom det var en tvungen Sag, kunde sege at chicanere dem ved netop at vælge dem til Lighnsmænd. Alle saadanne Ting synes jeg, at man jaavidt muligt bør undgaae, at udsætte sig for, naar det ikke er nødvendigt.

Mourier-Petersen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Mourier-Petersen: Idet jeg ganske skal henholde mig til, hvad det ærede 7de Medlem for 1ste Aar (David) udtalte om, hvorvidt man kunde vente at faae enten dygtige eller mindre dygtige Lighnsmænd, eftersom deres Forening gjordes til en frivillig eller ufrivillig Sag, vil jeg blot udtale, at jeg ikke i mindste Maade er bleven røkket i min Anskuelse om, at Placaten af 13de Januar 1832 har betragtet hele dette Hverv som en frivillig Sag, ved det Gjensvar, som den ærede Justitsminister for gav. Naar jeg forøvrigt ikke nu gaaer videre ind paa Sagen, da er det, fordi jeg

antager, at den ærede Ordfører vil udtale sig nærmere om denne Materie.

Fischer: Hvad Spørgsmaalet om Tvung eller Frihed i dette Forhold angaaer, skal jeg innskænke mig til at sige, at hvis det virkelig skulde være saa, som af Justitsministeren paa-staaet, at det omhandlede Hverv nu er en Dvangs Sag, saa bør vi skynde os med at for-andre det saa hurtig som mulig — Jeg har iøvrigt kun Lejlighed Ordet for at gjøre en Henstilling til det ærede Udvalg med Hensyn til dets Endringsforslag under Nr. 7. Jeg kan ikke negte, at, hvad der er anført med Hensyn til samme deels af den ærede Justitsminister og deels af et æret Medlem straks overfor mig (Chr. Rasmussen), synes mig vel egnet til at fremkalde nogen Betænkelighed derved. Den Examination, der efter Endringsforslaget skal anstilles, vil ofte blive af en noget eien-dommelig Bestaaelse, og jeg troer, at det vil være rettest at undgaae den. Man bør bemærke, at Instruxen bliver saaledes affattet, at den, som Communen anseer for egnet til at være Lighnsmænd, vil være istand til at forstaae den. Ikke desto mindre skal jeg dog indrømme, at der let vil kunne indtræffe Tilfælde, hvor der kan opstaae Tvivl hos en Lighnsmænd om Forstaaelsen af en Bestemmelse i Instruxen, og for saadanne Tilfælde vilde det vistnok være overmaade heldigt, om det blev gjort til Pligt for Districtslægen at give fornøden Veiledning til den Lighnsmænd, der henvendte sig til ham derom. Jeg skal derfor henstille til Udvalget, om det ikke vil tage under Overvejelse, hvorvidt det kunde være rigtigt at ændre § 5 i den Retning, jeg her har nævnt.

Ordføeren: Med Hensyn til Udvalgets Endringsforslag under Nr. 1 har den ærede Justitsminister bemærket, at han vel kunde finde det rigtig, at Lovforslagets Bestemmelse blev ændret noget, men at det dog var en temmelig ubestemt Affattelse af Bestemmelsen, som var foreslaaet fra Udvalgets Side. Dette er ogsaa tidligere indrømmet fra min Side, men som dengang bemærket, indseer jeg imidlertid ikke —